

se moja služba nikakor ne onečeščuje!« Vsak večer je tudi skupno molil z vso družino. Jako ganljivo je brati, koliko spoštovanje je imel do svojega očeta, kako ga je ne le v otroških letih, marveč še potlej, ko je bil v najvišji službi, vsak dan ponižno prosil, naj ga blagoslovi. Če še pristavimo, da je bil jako radodarnih rok in usmiljenega srca, smo vsaj površno našteli njegove poglobitne vrline.

(Dalje prih.)

Dve resnici.

(Tatarska pravljica.)

Neki človek je ujel malo ptičko. Ptička pa je izpregovorila s človeškim glasom: »Čemú ti bodem? Tako mala sem, da, ako me tudi spečeš in sneš, vendar ne bodeš sit. Bolje, da me izpustiš, in zato ti bodem dala tri dobre svete. Prvega še v tvojih rokah, druga dva sveta pa tedaj, ko me že izpustiš.

Človek je bil zadovoljen s to ponudbo.

»Zapomni si,« govorila je ptica, »naj se ti naključni kakoršnakoli nesreča ali zguba, ne žaluj in ne toži za onim, kar je prešlo in minulo.«

Ta svet je bil všeč človeku. Spustil je tedaj ptico, kakor je bilo dogovorjeno.

Ptička je prhnila na vejico in govorila: »Ne verjemi nikdar tega, kar je zoper zdravo pamet. Glej, jaz imam zob in v zobu spravljen kos zlata, večji kakor kurje jajce. Da si ti mene umoril, bil bi velik bogatin sedaj.«

Človek je ostrmel in jel žalovati, da ga je ptica premamila in da je izpustil bogastvo iz rok. Ptica je spoznala, zakaj žaluje, ter je hotela odleteti.

»No, in tretji svet?« klical je človek za njo. »Čemu tebi še tretjega sveta«, odgovarjala je ptica, ko se ne veš ravnati po prvih dveh. Glej, manjša sem kakor kurje jajce, kako naj je mogoče, da nosim tolik kos zlatá v zobu? In da je to tudi mogoče, zakaj žaluješ za tem, kar je prešlo in minilo? Bodi ti tedaj ta nauk mesto tretjega sveta.

Ptička je razprostrla svoji krilci ter odletela.

(Po ruskem izvorniku preložil Jos. Mandelj.)

